

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: O. D.
st. příslušnost X
trvale bytem X

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10
proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2022, č.j. CPR-33762-2/ČJ-2022-930310-V242

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2022, č.j. CPR-33762-2/ČJ-2022-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 7. 9. 2022, č.j. KRPZ- 87897-36/ČJ-2021-150026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo cizinci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) uloženo správní vyhoštění.
2. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 6 měsíců. Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona bylo prvostupňovým orgánem deklarováno, že vycestování není možné a počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví dle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem dle ustanovení § 120a odst. 5.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaná předně shrnula průběh předcházejícího řízení. Žalobci bylo dne 5.10.2021 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 6 měsíců (vedeno pod č.j. KRPZ-87897-22/ČJ-2021- 150026-SV, dále jen „původní rozhodnutí“), neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Proti rozhodnutí podal cizinec dne 18. 10. 2021 odvolání. Žalovaná po přezkoumání rozhodnutí vydala dne 1. 2. 2022 rozhodnutí pod č.j. CPR-31543-2/ČJ-2021-930310-V242, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
4. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu byla podána žaloba, kde cizinec uvedl žalobní námitky, se kterými se Krajský soud v Brně věcně zabýval a dne 5. 4. 2022 vydal rozsudek pod č.j. 33 A 10/2022, s nabytím právní moci dne 19. 4. 2022 (dále jen „zrušující rozsudek“), kterým rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Na základě zrušujícího rozsudku bylo odvolacím orgánem dne 20. 5. 2022 vydáno rozhodnutí pod č.j. CPR-31543-13/ČJ-2021-930310-V242, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a vráceno k novému projednání. Prvostupňový orgán poté ve věci znovu rozhodl nyní přezkoumávaným prvostupňovým rozhodnutím.
5. Dále žalovaná uvedla, že z hlediska skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC bylo vytýkané protiprávní jednání žalobce dle názoru odvolacího orgánu vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které mu bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění. Toto ustanovení cizinec naplnil tím, že na území České republiky byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání.

6. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a to i v rámci nového projednání, kdy byl cizinec vyzván ke sdělení, zda nastaly nové skutečnosti, které by mohly mít podstatný vliv na posouzení přiměřenosti.
7. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí při spodní hranici. Žalovaná výše definované rozhodnutí o správním vyhoštění hodnotí jako korespondující se zákonem i se skutkovým stavem, neboť protiprávní jednání cizince odůvodňující postup v intencích ustanovení § 119 zákona č. 326/1999 Sb. bylo v řízení jednoznačně prokázáno a žalobci bylo v rámci vedeného řízení umožněno využít veškerých práv, která mu zákon č. 500/2004 Sb. pro postavení účastníka správního řízení přiznává. Žalovaná, v návaznosti na výše uvedené, proto shrnuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
8. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla následující. K námitce, že se v případě žalobce nejednalo o „nelegální práci“, žalovaná uvedla, že šlo v případě cizince o zaměstnání i přesto, že k němu nedisponoval příslušnou pracovní smlouvou, dohodou o provedení práce či dohodou o pracovní činnosti, neboť pracovní činnost se posuzuje výlučně podle jejího skutečného charakteru a pouhý nedostatek formy by umožňoval obcházení zákona zastíráním skutečné povahy práce. Žalobce nevystupoval ani nepracoval jako osoba samostatně výdělečně činná, ale jako osoba na svém „zaměstnavateli“ skutečně závislá. Uvedená fakta vyplývají nejen ze zjištění učiněných v místě pobytové kontroly (na stavbě v Koryčanech, ulice Nádražní), ale hlavně z protokolu, který byl s cizincem v rámci vedeného řízení ke zjištění skutečného stavu věcí sepsán a z následujících důkazů, které si prvostupňový orgán k posouzení pracovní činnosti cizince v rámci vedeného řízení obstaral. Současně je nepochybné, že cizinec nebyl držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty ani platného povolení k zaměstnání vydaného krajskou pobočkou Úřadu práce ČR.
9. K namítanému efektu války na Ukrajině žalovaná podotkla, že správní řízení bylo zahájeno dne 31. 8. 2021, tedy ještě před započatím válečného konfliktu na Ukrajině dne 24. 2. 2022. Jeho vycestování v době oprávněného pobytu na území České republiky nebylo ničím omezeno. Na základě zrušujícího rozsudku pak prvostupňový orgán doplnil spisový materiál o závazné stanovisko Ministerstva vnitra, ze kterého vyplývá, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Napadeným rozhodnutím tak cizinci bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nicméně jeho vycestování není možné a cizinec tak je oprávněn setrvat na území do odpadnutí překážek a nedochází tak k jeho nucenému vycestování.
10. Žalovaná shrnula, že žalobce nebyl oprávněn vykonávat práci na území České republiky. Výkon jeho práce byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání k určité činnosti vydaného českými správními orgány. Cizinec tedy naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona č. 326/1999 Sb. Je povinností každého cizince, který se na území České republiky zdržuje, aby dodržoval

s tím spojené povinnosti a pokud chce setrvávat a pracovat na území, aby si vedle legálního pobytu zajistil také potřebné pracovní oprávnění. V opačném případě, kdy cizinec nedodrží své zákonné povinnosti a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění.

11. Podle názoru žalované také prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a hodnotil a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Žalovaná proto uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců považuje za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem č. 326/1999 Sb. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.
12. Z uvedených důvodů bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno jako správné.

III. Žaloba

13. Žalobce ve své žalobě ze dne 14. 11. 2022 poukázal na skutečnost, že se v jeho případě nejednalo o výkon nelegální práce. Žalobce v místě pobytové kontroly nepracoval. Žalobce zde byl na návštěvě u svého bývalého zaměstnavatele, když byl navštívit pana P. M..
14. Pokud se žalobce vyjadřoval k pracovní činnosti, pak měl na mysli předchozí období, kdy pracoval pro společnost PACHOMYY s.r.o., IČ: X, se sídlem: Nádražní 1750/19, 276 01 Mělník. Žalobce poukazuje na fakt, že v jeho případě tak nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
15. Žalobce konečně poukázal na skutečnost, že se na území ČR nachází z důvodů vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy žalobce nemohl objektivně s ohledem na probíhající válku vycestovat z území schengenského prostoru.
16. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že správní orgány v jeho případě porušily základní zásady správního řízení (§ 3, § 50 odst. 2 správního řádu) a neopatřily si pro své rozhodnutí dostatečné podklady.

IV. Vyjádření žalované

17. Ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2022 žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí byly vypořádány všechny námitky žalobce. Je přesvědčena, že se též podrobně a přezkoumatelně vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ustanovení § 119a odst. 2

ZPC. Od správního vyhoštění nebylo možno v předmětné věci upustit. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Ze **správního spisu** žalované a prvostupňového orgánu vyplývá, že žalobce byl dne 31. 8. 2021 v rámci pobytové kontroly na adrese X kontrolován, kterak v pracovní oděvu prováděl v domě stavební práce, konkrétně natahování vnitřních omítek. Na výzvu prokázal svou totožnost cestovním e-dokladem Ukrajiny s vyznačeným národním vízem typu D Polské republiky platným ode dne 15. 7. 2021 do dne 12. 5. 2021. Kontrolou tohoto dokladu bylo zjištěno, že žalobce dne 16. 7. 2021 vstoupil na území Polské republiky. Žalobce uvedl, že druhý den pracuje pro zaměstnavatele pana P. M., který mu dává pracovní úkoly i odměňuje.
21. Při výslechu dne 31. 8. 2021 tyto skutečnosti žalobce potvrdil a uvedl, že pro pana M. pracoval již dříve v Mělníku na pokládce chodníků. Měl tehdy pracovat ovšem pro firmu Neuman v Mělníku, pro kterou zprostředkoval zaměstnance pan M. O firmě PACHOMYY, s.r.o. žalobce nikdy neslyšel a nikoho z této firmy nezná. Byl konfrontován s obsahem pracovního povolení k tomuto zaměstnavateli. Potvrdil, že ho vždy vyplácel pan M. Do ČR přicestoval dne 27. 8. 2021, když předtím byl v Polsku na sběru ovoce. V Koryčanech pracoval pouze dva dny, přičemž měl domluvenu odměnu 100 Kč na hodinu a ubytování zdarma. Výhledově má jet za dva týdny na Slovensko, kde bude čekat na udělení pobytu dle instrukcí pana M. Žalobce uvedl k dotazu policie, že si je vědom toho, že jeho pracovní činnost je nelegální, neboť potřebuje kromě víza též povolení k zaměstnání.
22. Ohledně poměrů na Ukrajině žalobce při výslechu uvedl, že je ho poslední pobyt byl v obci D., T rajon, Zakarpatská oblast, kde má též rodinu. Uvedl, že odjede zpět do vlasti dne 5. 9. 2021. Neexistuje žádný závažný důvod, proč by se nemohl vrátit na Ukrajinu.
23. Ve spisu je založena kopie cestovního dokladu Ukrajiny s kopií polského národního víza na 180 dnů typu D s vícenásobným počtem vstupů platným od 15. 7. 2021 do dne 12. 5. 2022, jakož i výpis z registru Úřadu práce ČR, z něhož plyne, že naposledy platné povolení k zaměstnání měl pro zaměstnavatele PACHOMYY, s.r.o. v období 15. 2. 2021 do 15. 5. 2021 pro práci v oboru výstavby budov, místo – Praha.
24. Po zrušení původního rozhodnutí o odvolání žalobce zrušujícím rozsudkem krajského soudu žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 5. 2022 zrušila prvotní prvostupňové rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a vrátila věc prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. V tom byla žalobci zaslána výzva, aby případně mohl tvrdit nové

skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, které mají vliv na rozhodnutí ve věci. Dále bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, podle něhož vycestování státních příslušníků Ukrajiny do země původu není možné. Následně bylo zasláno vyrozumění o skončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady. Na to bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.

25. Žaloba **není důvodná.**

26. Úvodem svého posouzení krajský soud uvádí, že žalobní námitky vznesené v předmětné žalobě jsou v podstatě opakováním (recyklací) tvrzení, která žalobce vznesl již v řízení vedeném pod sp. zn. 33 A 10/2022, v němž krajský soud vydal zrušující rozsudek. V něm byly tyto námitky již jednou posuzovány, a proto se krajský soud odkazuje podpůrně na závěry tohoto rozsudku.

27. Krajský soud nejprve považuje za vhodné shrnout aplikovanou právní úpravu správního vyhoštění. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 ZPC platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu¹⁶⁾ nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

28. Krajský soud se nejprve zabýval poměrně kusou argumentací žalobce směřující proti důvodům pro uložení správního vyhoštění dle citovaných ustanovení ZPC. Pokud žalobce namítl, že mu správní vyhoštění nemělo být vůbec uloženo, neboť byl v době kontroly cizinecké policie pouze na návštěvě u bývalého zaměstnavatele, pak toto tvrzení nemá oporu ve skutkové verzi prezentované žalobcem v průběhu prvostupňového řízení o uložení správního vyhoštění. Sám žalobce tam opakovaně (při kontrole i při výslechu) připustil, že na kontrolované adrese pracuje pro pana M. za smlouvenou odměnu 100 Kč na hodinu a má navíc bezplatné ubytování.

29. Tvrzením, že zde byl žalobce pouze na „návštěvě“, lze vzhledem k prokázaným okolnostem jednání žalobce považovat za zcela účelové, neboť žalobce byl kontrolován při výkonu práce stavebního dělníka, kterou měl vykonávat pro pana P. M. Skutečný charakter závislé práce je zde zcela zřejmý. Lze proto uzavřít, že činnost žalobce pro pana M. naplňovala téměř ve všech ohledech znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Závěry žalované jsou tedy zcela podloženy a přezkoumatelné.

30. Ve správním řízení pak bylo dostatečně spolehlivě prokázáno, že žalobce v inkriminované době a pro předmětnou práci neměl povolení k zaměstnání, což ani netvrdil. Krajský soud pak podotýká, že je mu z jeho rozhodovací činnosti v obdobných kauzách známa jak osoba pana P. M. coby zprostředkovatele zaměstnání pro ukrajinské občany, tak i společnost PACHOMYY, s.r.o., pro kterou měl dříve žalobce na území ČR povolení k zaměstnání (viz kupř. rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 11. 2020, č. j. 33 A 53/2020 – 22).

31. Pokud se žalobce snaží účelově tvrdit, že při výslechu hovořil o své dřívější – povolené – pracovní činnosti pro společnost PACHOMYY, s.r.o., je třeba tuto námitku

odmítnout. Žalobce sám jednoznačně obě vykonávané práce při výslechu odlišil s tím, že měl vždy za to, že jeho zaměstnavatelem je pan P. M. Sám též připustil, že jeho práce v Koryčanech je nelegální. Samotná výpověď žalobce a její kontext tedy vznesenou žalobní námitku vyvrací.

32. Krajský soud nemá žádné pochybnosti o tom, že závěry žalované i prvostupňového orgánu stran charakteru provozované pracovní činnosti jsou správné a jsou dostatečně podloženy ve spisovém materiálu.
33. Žalobce se dále odvolával na skutečnost, že na Ukrajině je od 24. února 2022 válka, a tudíž tam nemohl vycestovat. Krajský soud uvádí, že touto námitkou se dostatečně zabýval ve zrušujícím rozsudku, kde uložil správním orgánům, aby doplnily dokazování z hlediska existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce zpět na Ukrajinu. To prvostupňový orgán provedl (viz závazné stanovisko OAMP ze dne 20. 5. 2022) a ve výroku nového prvostupňového rozhodnutí též zcela správně rozhodl o tom, že vycestování na Ukrajinu není možné. To ovšem nemá žádný vliv na posouzení existence důvodů pro správní vyhoštění, kde správní orgány nemají správní uvážení a musejí v případě naplnění zákonných podmínek správní vyhoštění uložit, není-li to vzhledem k okolnostem případu nepřiměřené. Postup správních orgánů při realizaci závazného právního názoru obsaženého ve zrušujícím rozsudku krajský soud hodnotí jako zcela správný.
34. Krajský soud souhrnně uvádí, že správní orgány dodržely ve správním řízení zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a zjistily všechny rozhodné skutečnosti pro uložení správního vyhoštění i pro posouzení důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Posoudily adekvátně i otázku přiměřenosti správního vyhoštění a uložené doby zákazu vstupu na území schengenského prostoru. Napadené rozhodnutí netrpí žádnou z vytýkaných vad a je zcela zákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno v I. výroku tohoto rozsudku.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. prosince 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce